

vendig for, at en ung Landmand kunde faa Hus og Gaard i det Tidsrum, jeg har nævnt. Derfor tror jeg, at hele Spørgsmaalet om en Ordning, hvorved de økonomiske Forhold kan bringes paa Fode, har Adresse til flere end netop dem, som Akkorden angaar. Det er ikke nær tilstrækkeligt, at man træffer en Lovforanstaltning, der gør det muligt, at den personlige Kredit kan afvikles og den personlige Gæld ordnes. Man maa udvide Bestemmelserne til ogsaa at vedrøre anden Gæld for at modvirke, at det Sammenbrud drager andre med sig.

Jeg tror, det vil være muligt at faa de Oplysninger, som man maa have for at danne sig et virkeligt Skøn over Stillingen derude, gennem Over-Skylddraadet. Oplysninger om Ejerskifternes Tal kan skaffes gennem Statistisk Departement, sikkert ogsaa Oplysninger om Prioritetsforholdene netop i de Landbrug, der har faaet nye Ejere i dette Tidsrum. Selv om disse Oplysninger neppe vil være helt tilstrækkelige og fyldestgørende og neppe give et tilstrækkelig mørkt Billede af Forholdene, vil det være nødvendigt at faa disse Oplysninger frem. Derved vil man ogsaa kunne danne sig en Mening om, hvor stor en Skade der vil ske, hvis man ikke er i Stand til at hindre, at Sammenbrudet breder sig og tager mere med paa det Omraade, jeg har nævnt.

Ud fra den Betragtning mener vi fra vor Side, at der bør fremsættes Forslag til Foranstaltninger, der er af en mere vidtgaaende Art end de her foreslaaede. Vi er ganske enige med det ærede Medlem Hr. Bording i, at et Forslag som det foreliggende uden en Moratorielovgivning, der giver Ro i nogen Tid overfor Opsigelser af Slutprioriteter og ekstraordinære Afdrag, vilde være af meget liden Virkning. Særlig i de Forhold, som jeg sidst berørte, hvor Kreditten er skaffet til Veje ved Kautjoner, ved velvillig Støtte fra Slægt og Venner og nære paarørende, vilde en Moratorielovgivning absolut kunne hjælpe til, at et Sammenbrud undgaas, saa at Lavinen ikke kommer til at rulle. Der er ingen Tvivl om, at Forholdet ude i Landbruget i mange Tilfælde ligger saaledes, som det ærede Medlem Hr. Bording oplyste, at Sælger hos Køber har ladet staa en Slutprioritet uopsigelig i et vist Tidsrum, og denne Uopsigelighed er ved at ophøre. En saadan Opsigelse af en Slutprioritet eller ekstraordinært voldsomme Afdrag er i Stand til at slaa en dygtig Mand ud af hans Hjem, som han ellers kunde have holdt oppe, hvis han havde faaet Ro til at

sidde, indtil Pengemarked og Produktionsforhold var kommet i Ro.

Derfor vil en Moratorielovgivning, som kunde give Ro til Overvejelse, efter vor Opfattelse være ganske nødvendig, dernæst en Akkordlovgivning, der i nogen Grad udvider det Omraade, hvor Akkord kan indgaas, af de Grunde, jeg nævnte før, hvor det ikke bliver den personlige Gæld, der kommer ind under det, men det ogsaa bliver muligt at faa sine økonomiske Forhold ordnet, saaledes at Økonomien er holdbar i de kommende Aar. Men for at en Akkordlovgivning ude i Landbruget kan faa nogen Betydning, maa man prøve at finde Mulighed for, at den indgaaede Akkord kan byde en vis Procentdel i kontant Vederlag til Kreditorerne. Hvis man ude i Landbruget ikke er i Stand til ved en Akkordforhandling at tilvejebringe en procentvis Betaling eller Nedbringelse af den Gæld, man forhandler om, tror jeg ikke, at en Akkordlovgivning kan føre til Resultater i ret mange Tilfælde.

Derfor peger vi fra vor Side paa, om ikke hele Situationen er saa alvorlig, at man fra Regeringens og Rigsdagens Side maa overveje, at der overfor Landbruget som overfor andre Erhverv skaffes Muligheder til Veje for, at de økonomiske Forhold i mange Tilfælde kan ordnes, ved gennem en Valutafond at give Laan til Afvikling af de Gældsforhold, som er saa vanskelige, og som truer med paa mange Omraader at bevirke Sammenbrud. Hvis man kan enes om en saadan Fremgangsmaade, tror vi, at det i mange Tilfælde vil være muligt at faa de økonomiske Forhold indenfor Landbruget ordnet paa en saadan Maade, at Sammenbrud undgaas. Vi mener ikke fra radikal Side, at vi skal have en Tilskudslov, hvorefter der stilles Midler til Raadighed som Tilskud til Landbruget, men kun at der fra Statens Side bør gives en Haandsrækning til det Landbrug, der paa dette Formueflytningsomraade maaske er blevet mere mishandlet end noget andet Erhverv.

Det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen sagde med fuld Ret, at man i gamle Dage sikkert saa paa en Fallent med noget mere nedsettende Øjne, end man gør nu. Og det er desværre rigtigt, at i vore Dage er der langt flere, som uforskyldt er kommet til at skyldte mere, end de kan betale, ikke mindst indenfor Landbruget er der Tusinder af Borgere, som har laant 60, men skal betale 100 tilbage. Og netop fordi Staten har sin store Skyld i, at de enkelte er kommet ind i saadanne Forhold, er det berettiget